

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalget

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.

2018 - 2008

Doknr.

563643

Dato

12-04-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 3. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 374 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karin Nødgaard (DF).

Spørgsmål nr. 374:

"Vil ministeren redegøre for, om ministeren vurderer, at kommunen ud fra indholdet i de nævnte artikler, der refereres til nedenfor, agerer efter lovgivningen, herunder servicelovens § 11, stk. 3, som omhandler forebyggelse, når en mor efter flere års anmodninger om aflastning til sin mindreårige dreng ikke får en afklaring derpå og også set i lyset af, at der er modtaget mange underretninger fra forskellige fagpersoner med tæt kontakt til barnet?

Der refereres til artiklerne: "Syg mor har bedt om hjælp i næsten tre år: Jeg kan ikke tage mig ordenligt af min søn", "Næstved Kommune svarer på kritik om aflastning: Vi har gjort det rigtige" og "Kritik af Næstved Kommune: - Den lille dreng har jo ikke noget børneliv" bragt på www.tv2east.dk den 27. marts 2018."

Svar:

Jeg kender kun sagen fra mediernes gengivelse af den og har derfor ikke kendskab til de konkrete detaljer. Jeg synes, at det er stærkt af moren at stå frem og erkende at hun af og til har brug for hjælp til den daglige varetagelse af omsorgen for hendes søn. Et sådant opråb skal en kommune naturligvis reagere på. Jeg håber, at kommunen og familien i fællesskab finder en god løsning, som sikrer drengens fortsatte udvikling og trivsel.

Når det er sagt, så kan jeg som minister ikke gå ind i en konkret sag, men alene redegøre for de relevante regler på området. Jeg finder heller ikke, at jeg eller mit ministerium ud fra de artikler, der refereres til kan eller bør tage stilling til, om kommunen overholder lovgivningen i den konkrete sag, herunder da Ankestyrelsen er øverste administrative klageinstans på område, jf. nærmere nedenfor.

Kommunerne er efter serviceloven ansvarlige for at yde særlig støtte til udsatte børn og unge samt deres familier. Støtten skal sikre børn og unges opvækstvilkår, så de kan opnå samme muligheder for personlig udvikling, sundhed og et selvstændigt voksenliv som deres jævnaldrende.

Kommunerne skal i medfør af servicelovens generelle tilsynsforpligtelse i § 146 være opmærksom på, om der i deres kommune befinder sig et konkret barn eller en ung, som kan have brug for støtte. Der kan være en række særlige omstændigheder, som betyder, at kommunen skal være særligt opmærksom på et konkret barn eller en konkret ungs forhold. Der kan eksempelvis være tale om børn fra familier, hvor

kommunen modtager underretninger fra borgere eller fagpersoner eller på anden vis bliver bekendt med, at forældrene har særlige problemer eller nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. I sådanne tilfælde vil det være relevant at vurdere, om der er behov for at iværksætte en familieorienteret og forebyggende indsats eller særlig støtte med det formål, at familien kan få en almindelig dagligdag til at fungere.

Kommunen skal efter servicelovens § 11, stk. 3 tilbyde en forebyggende indsats til et barn, en ung eller en familie, når det vurderes at barnet eller den unge har behov for støtte, og det samtidig vurderes, at dette behov kan imødekommes ved en mindre indgribende indsats, end iværksættelse af egentlige foranstaltninger efter servicelovens § 52. Kommunen er ikke forpligtet til at tilbyde en bestemt type af indsats, og kan således selv vurdere, hvilken forebyggende indsats, der er formålstjenlig i relation til et konkret barn, eller en ung og dennes familie, herunder fx rådgivning eller konsulentbistand i form af familierettet indsats. Kommunens beslutning om, at tilbyde en forebyggende indsats, er ikke en afgørelse og kan derfor ikke påklages.

Hvis et barn eller en ung antages at have behov for særlig støtte efter servicelovens § 52, stk. 3, har kommunen pligt til at sikre, at der iværksættes en børnefaglig undersøgelse af barnets eller den unges forhold. Undersøgelsen har til formål at afdække barnets og familiens ressourcer såvel som problemer og skal munde ud i en begrundet beslutning om, hvorvidt der skal iværksættes foranstaltninger, der kan støtte barnet. I de tilfælde, hvor kommunen vurderer, at der ikke er grundlag for at iværksætte en børnefaglig undersøgelse, har forældremyndighedsindehaveren mulighed for at klage over denne beslutning.

Når kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om iværksættelse af særlig støtte til børn og unge, skal kommunalbestyrelsen vælge den eller de foranstaltninger, der bedst muligt kan løse de problemer og behov, der er afdækket gennem den børnefaglige undersøgelse. Det kan fx være familiebehandling i form af en familierettet indsats med henblik på at give familien mere hensigtsmæssige samspilsformer og indbyrdes relationer, eller en aflastningsordning.

Vurderingen af, om den hjælp kommunen tilbyder et barn eller en ung og dennes familie, skal iværksættes efter servicelovens § 11, stk. 3, eller § 52, stk. 3, vil bero på en konkret, individuel og skønsmæssig vurdering af barnets behov og forudsætninger og herunder fx. sagens kompleksitet og, problemtyngde.

Hvis kommunen, på baggrund af en børnefaglig undersøgelse, iværksætter en forebyggende indsats efter servicelovens § 11, vil det være muligt for forældremyndighedens indehaver eller barnet eller den unge, der er fyldt 12 år, at klage over, at kommunen ikke har iværksat en foranstaltning efter § 52.

Enhver borger eller fagperson m.fl., der oplever, at en kommune ikke iværksætter en tilstrækkelig indsats over for et udsat barn eller en udsat ung, har mulighed for at underrette Ankestyrelsen. Ankestyrelsen kan af egen drift tage sager om særlig støtte til børn og unge op, og pålægge kommunalbestyrelsen at foretage de påkrævede sagsbehandlingskridt eller inden for en nærmere angivet tidsfrist træffe de nødvendige afgørelser i overensstemmelse med barnet eller den unges bedste. Hvis kommunen undlader at iværksætte foranstaltninger efter servicelovens § 52 i fornødent omfang, kan Ankestyrelsen selv træffe foreløbig afgørelse om iværksættelse heraf.

Da Ankestyrelsen er en uafhængig myndighed, kan hverken jeg eller mit ministerium pålægge Ankestyrelsen at tage en sag op, eller at træffe en bestemt afgørelse i en sag, som Ankestyrelsen behandler.

Med venlig hilsen
Mai Mercado